

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **Taxipanther s. r. o.**, se sídlem Lešenská 537/4, Praha 8, IČ 24797847, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2015, č. j. 108/2014-190-TAXI/3

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Předmět sporu**

Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2015, č. j. 108/2014-190-TAXI/3, rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 27. 10. 2014, č. j. MHMP 1416059/2014 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), tak, že:

1. dle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zrušil rozhodnutí prvního stupně v bodě, že žalobce porušil § 21 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě (dále jen „ZoSD“), tím, že dne 8. 4. 2014 provozoval taxislužbu vozidlem zn. Citroen, SPZ 3AU 3742, v jehož taxametu TJM 03, výrobní číslo 4232, výrobní číslo paměťové jednotky 11340, nebyly

nastaveny údaje o sídle společnosti odpovídající skutečnosti, a řízení v této části zastavil;

2. dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu snížil výši uložené pokuty ze 44 000 Kč na 43 000 Kč a rovněž odpovídajícím způsobem snížil výši zbývajících částí pokuty z 14 000 Kč na 13 000 Kč, kterou byl žalobce povinen po započtení složené kauce ve výši 30 000 Kč uhradit.
3. a ve zbytku dle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu rozhodnutí I. stupně potvrdil.

Magistrát v rozhodnutí I. stupně shledal, že žalobce porušil:

1. § 21 odst. 2 ZoSD tím, že nezajistil, aby dne 28. 2. 2014 v ulici Rybná č. 1 na Praze 8 v čase 21:50 hodin, vozidlem XXX, které pro něj bylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba – řidič taxislužby D. D. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. l) ZoSD.
2. § 21 odst. 1 písm. a) ZoSD tím, že dne 13. 3. 2014 v ulici 5. května č. 37 na Praze 4 v čase 0:15 hodin, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky XXX, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. w) ZoSD (řidič F. – pozn. soudu).
3. § 21 odst. 2 ZoSD tím, že nezajistil, aby dne 7. 4. 2014 na trase ulice Sokolovská na Praze 8 – ulice Trojská na Praze 7, v čase 14:10-14:17 hodin, vozidlem XXX, které pro něj bylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba - řidič taxislužby M. H. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. l) ZoSD.
4. § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 ZoSD tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby dne 8. 4. 2014 při provozování taxislužby v ulici Kongresová č. 1 na Praze 4 v čase 20:50 hodin, bylo vozidlo taxislužby XXX, viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. e) ZoSD (řidič C. – pozn. soudu).
5. § 21 odst. 3 písm. e) ZoSD tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby dne 6. 4. 2014 při provozování taxislužby v čase 00:34-00:52 hodin a dne 8. 4. 2014 při provozování taxislužby v ulici Kongresová č. 1 na Praze 4 v čase 20:50 hodin, byly v taxamtru TJM 03, výrobní číslo taxamtru 4238, výrobní číslo paměťové jednotky 11340, kterým bylo vybaveno kontrolované vozidlo taxislužby XXX, nastaveny údaje o sídle dopravce odpovídající skutečnosti. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. p) ZoSD (pro tento skutek bylo řízení žalovaným zastaveno – pozn. soudu).
6. § 21 odst. 3 písm. h) ZoSD, v návaznosti na § 12 odst. 1 písm. h) a m) prováděcí vyhlášky tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby záznam o přepravě č. 00030, pořízený zaměstnancem dopravce – řidičem J. C. po přepravě, kterou poskytl vozidlem taxislužby XXX, dne 6. 4. 2014 v čase 00:34-00:52 hodin, obsahoval výchozí a cílové místo přepravy a

- podpis řidiče. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. s) ZoSD.
7. § 21 odst. 6 písm. b) ZoSD tím, že nezajistil, aby dne 4. 6. 2014 v 18:20 hod. v ulici Na Stupni 1, Praha 10, kdy bylo vozidlo taxislužby XXX, použito k jinému účelu než k provozování taxislužby, nebylo označeno svítlnou podle odst. 3 písm. c) bodu 1 a nápisem Taxipanther s.r.o., který je zaměnitelný s označením vozidel taxislužby. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. v) ZoSD (řidič Vronka – pozn. soudu).
8. § 21 odst. 2 ZoSD tím, že nezajistil, aby dne 30. 6. 2014 v ulici Hybernská č. 13 na Praze 1 v čase 09:45 hodin, vozidlem taxislužby XXX, které pro něj bylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba – řidič taxislužby J. E. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. 1) ZoSD.
9. § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 ZoSD tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby dne 6. 7. 2014 při provozování taxislužby v ulici Koulova č. 15 na Praze 6 v čase 23:00 hodin, bylo vozidlo taxislužby XXX, viditelně a čitelně označeno obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 35 odst. 1 písm. e) ZoSD (řidič E. – pozn. soudu).
10. § 21 odst. 3 písm. d) bod 3 ZoSD tím, že jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby dne 25. 7. 2014 při provozování taxislužby v ulici Vršovická (naproti stadionu Bohemians) na Praze 10 v čase 20:55 hodin, bylo vozidlo taxislužby XXX vybaveno všemi záznamy o přepravě z právě probíhajícího dne, neboť dle průběžné denní uzávěrky, vytištěné při kontrole, poskytnul dopravce předmětného dne čtyři placené přepravy a předložil pouze dva záznamy o přepravě (č. 0930, 0932). Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. n) ZoSD (řidič A. – pozn. soudu).

Za tyto správní delikty magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 44 000 Kč. Vzhledem k tomu, že na část pokuty započtl složenou kauci ve výši 30 000 Kč, uložil žalobci povinnost uhradit zbytek pokuty ve výši 14 000 Kč.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou doručenou dne 5. 10. 2015 zdejšímu soudu napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného v rozsahu II. a III. výroku. Jeho žalobní námitky jsou přitom tematicky sdruženy ve vztahu k jednotlivým případům.

V případě řidičů D., H. a E. žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se správní orgány vypořádaly se samotným posouzením toho, zda došlo k porušení § 21 odst. 2 věty ZoSD. Žalobce považuje za nepřijatelné tvrdit, že provozováním taxislužby ve smyslu skutkové podstaty správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. l) ZoSD se rozumí i výkon

práce řidiče taxislužby bez oprávnění. Z § 21 odst. 2 věty druhé ZoSD plyne, že evidované vozidlo může být užíváno jakoukoli osobou i k jiným účelům než k provozování taxislužby, ale taxislužbu v něm může provozovat jedině dopravce. Žalobce proto považuje za klíčovou otázku, co se rozumí provozování taxislužby ve smyslu ZoSD a co nikoli. Žalobce z § 2 odst. 1, 4 a 9 ZoSD dovozuje, že taxislužbu může ve smyslu citovaného zákona provozovat toliko dopravce, a to navíc pouze na základě koncese udělené podle živnostenského zákona. Žalobce dodává, že řidiči D., H. a E. (správně E. – pozn. soudu) nejsou podle výpisu z živnostenského rejstříku dopravci a nebyla jim udělena koncese k provozování taxislužby, tedy taxislužbu nemohou provozovat.

Účel § 2 ZoSD není podle názoru žalobce normativní, ale obsahuje deskriptivní legální definice. Žalobce odmítá, že by pojem *taxislužba* mohl být v zákoně jednou užit ve smyslu legální definice a jindy by mohl označovat faktickou činnost spočívající v převážení osob za úplatu. Podle § 2 odst. 4 a 9 ZoSD je taxislužba osobní doprava pro cizí potřeby, kterou může provozovat jedině dopravce jako fyzická nebo právnická osoba na základě koncese. Tento pojem tak nelze v jiném ustanovení téhož zákona rozšířit o další skutečnosti, protože taková interpretace by vedla k porušení zákazu rozšiřování skutkové podstaty správních deliktů a k popření principů předvídatelnosti práva a právní jistoty, v čemž žalobce odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01. Posuzované *reálné provozování taxislužby*, jak je označuje žalovaný, není nic jiného než výkon práce řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, tedy se jedná o přestupek řidiče dle § 34e odst. 1 ZoSD. Pokud zákonodárce trestá určité jednání pouze jako přestupek, nikoli jako správní delikt dopravce, jsou správní orgány povinny to respektovat a nemohou stávající správní delikty rozšiřovat (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008-67).

Žalobce tak uzavírá, že pokud nezabránil v kontextu § 21 odst. 2 věty druhé ZoSD, aby řidiči D., H. a E. (správně E. – pozn. soudu) vozidlo užívali a vykonávali práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, dopustili se řidiči tímto jednáním nanejvýše přestupku dle § 34e odst. 1 ZoSD, nedošlo však k porušení žádné povinnosti žalobcem, protože žádný jiný dopravce tímto vozidlem taxislužbu neprovozoval. Jelikož skutková podstata § 35 odst. 2 písm. l) ZoSD nebyla naplněna, žalobce se nemohl dopustit správního deliktu.

V případě řidiče F. žalobce konstatuje, že pokud správní orgán shledal porušení § 21 odst. 1 písm. a) ZoSD, když řidič omylem provozoval taxislužbu vozidlem, které pro něj v evidenci vozidel taxislužby zapsáno nebylo, nelze již přihlížet k žádným dalším pochybením uvedeným v protokolu o provedené kontrole. Tyto delikty jsou totiž zahrnuty již ve správním deliktu dle § 35 odst. 2 písm. w) ZoSD. Žalobce se ztotožňuje s úvahou žalovaného o míře společenské škodlivosti, ale rozporuje hodnocení polehčujících a přitěžujících okolností. Pokud by bylo vozidlo správně označeno a byly splněny i další porušené podmínky, byla by míra společenské škodlivosti takřka nulová. Splnění těchto podmínek je však nutné považovat za polehčující okolnost, tedy jejich absence není přitěžující okolností, ale pouze absencí polehčujících okolností. Nebylo tedy možné přihlížet k porušení ostatních povinností jako k přitěžujícím okolnostem. Naopak bylo nutné přihlídnout k polehčující okolnosti, že k zapsání vozidla do evidence vozidel taxislužby došlo bezodkladně po provedení předmětné kontroly. Jednalo se tedy o

individuální pochybení řidiče, nikoli o záměr žalobce provozovat taxislužbu vozidly nezapsanými v evidenci vozidel taxislužby.

V případě řidiče C. žalobce k označení vozidla obchodním jménem dopravce uvádí, že pokud je v protokolu zaznamenáno, že údaje byly uvedeny malým písmem bez zachycení rozměru, jedná se o vágní a ryze subjektivní tvrzení, které není způsobilé být podkladem pro řádné rozhodnutí o splnění či porušení zákonné povinnosti. Rovněž nelze přihlídnout k argumentu správního orgánu v přípisu ze dne 26. 5. 2014, že kontrolor ani strážníci městské policie zpočátku obchodní jméno vůbec neviděli, protože tato skutečnost není uvedena v protokolu a nevyplývá ani z žádného jiného důkazu. Z § 21 odst. 3 písm. c) bodu 2 ZoSD vyplývá povinnost, aby vozidlo taxislužby bylo jménem a příjmením označeno viditelně a čitelně. Ke způsobu označení žalobce odkazuje na doporučení Ministerstva dopravy ze dne 21. 3. 2013, podle něhož možným místem pro označení může být i svítlna. Žalobce uzavírá, že vozidlo bylo požadovanými údaji označeno v úrovni očí a údaje byly dostatečně čitelné z místa, kde zákazník obvykle do vozidla nastupuje. Nejednalo se tak o porušení zákonné povinnosti.

Žalobce rovněž namítá, že netvrdil, že záznam o přepravě starší 2 dnů ode dne kontroly nemusí být doplněn o záznam o výchozím a cílovém místě přepravy. Originál záznamu o přepravě č. 30 všechny požadované údaje řádně obsahuje. Pokud v rámci kontroly byla kontrolním orgánům předložena kopie záznamu o přepravě uskutečněné dne 6. 4. 2004, č. 30, která neobsahovala všechny náležitosti, nejedná se o porušení zákonné povinnosti, protože se jednalo pouze o kopii, zatímco originál účtenky se všemi zákonnými náležitostmi měl ve své dispozici žalobce.

V případě řidiče V. žalobce potvrzuje, že došlo ke spáchání vytčeného skutku. Žalobce ale poukazuje na skutkové okolnosti, že svítlna daného vozidla taxislužby není magnetická, ale je k vozidlu připevněna šrouby, a proto ji není možné jednoduše sundat. V protokolu o provedené kontrole je uvedeno, že řidič vezl vozidlem svou přítelkyni od zubního lékaře, u něhož musela podstoupit akutní zákrok. S ohledem na nutnost rychlého převozu přítelkyně řidiče k lékaři, nemohl řidič odstraněním svítilny ztrácet čas. Žalobce navrhoval důkaz svědeckou výpovědí řidiče a jeho družky za účelem prokázání důvodu trvání krajní nouze i po provedení lékařského zákroku, ale žalovaný na základě vlastní spekulace usoudil, že okamžikem provedení zákroku důvody krajní nouze pominuly, přičemž případný výslech svědků by na tomto závěru nemohl nic změnit. Žalobce takovou spekulaci považuje za nepřipustnou. Návrh na doplnění dokazování nebylo možné zamítnout. S ohledem na okolnosti případu k žádnému protiprávnímu jednání nedošlo.

V případě řidiče E. žalobce namítá, že ve správním spise není jediný důkaz o tom, že by došlo ke spáchání správního deliktu. Ačkoliv žalovaný odkazoval ohledně zjištění na protokol, protokol ve správním řízení slouží pouze ke kolekci kontrolních zjištění, nikoli jako důkaz. Zaznamenáním kontrolního zjištění v protokolu tedy není správní orgán zproštěn povinnosti tvrzenou skutečnost prokázat. Všechny fotografie zařazené ve spise jsou pak pořízeny pouze z většího odstupu a není vyfoceno čelní sklo, na němž je označení dopravce umístěno. Žalobce prohlašuje, že vozidlo bylo v době kontroly řádně označeno na čelním skle kontrolovaného vozidla.

Ve spise je založeno několik fotografií vozidla, na nichž je zřetelně vidět označení smluvního partnera žalobce – společnost AAA radiotaxi s. r. o., majitele ochranné známky AAA Taxi, včetně čísla vozu 0705. Žalobce namítá, že takto označené vozidlo bylo pro spotřebitele snadno zapamatovatelné a pro případ jakýchkoli nesrovnalostí dává možnost skrze dispečink řidiče a dopravce snadno identifikovat. Zároveň je zřejmé, že takové vozidlo nemohlo sloužit žádnému jinému účelu než provozování taxislužby – bylo tedy snadno identifikovatelné i ve vztahu ke kontrolním orgánům. Žalobce proto předmětný správní delikt nespáchal.

V případě řidiče A. žalobce namítá, že nedošlo ke spáchání správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. m) ZoSD, jelikož veškerými záznamy o přepravě disponuje a správnímu orgánu je předložil. Ze znění stvrzenky je vždy zjevné, zda se jedná o originál nebo dodatečně vytisknutou kopii a stvrzenky doložené správnímu orgánu jsou bez výjimky originály. Žalovaný klade žalobci k tíži, proč nebyly stvrzenky předloženy řidičem již při kontrole. Žalobce k tomu ale uvádí, že již ve svých námitkách proti kontrolnímu protokolu uváděl, že veškeré tyto stvrzenky musely být při kontrole předloženy, protože je protokol nesprávný. V takovém případě měl správní orgán provést důkaz výsledkem řidiče nebo osob, které byly při kontrole přítomny, aby vyloučil chyby při sepisu protokolu. Žalobce považuje protokol za nesprávný, protože v rozhodnutí o spáchání správního deliktu tedy není žádný podklad.

Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil v napadeném rozsahu rozhodnutí žalovaného a magistrátu a věc jim vrátil k dalšímu řízení. Alternativně žalobce navrhuje upuštění od sankce nebo její snížení na přiměřenou výši.

Ve vyjádření ze dne 2. 12. 2015, č. j. 108/2014-190-TAXI/15, žalovaný uvádí, že ve věci postupoval v souladu se správním řádem a předpisy vztahujícími se k provozování silniční dopravy. Ve vztahu k jednotlivým námitkám žalobce a výši pokuty odkázal na napadená rozhodnutí. Závěrem navrhl, aby soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

V doplnění vyjádření ze dne 7. 12. 2015, č. j. 108/2014-190-TAXI/16, žalovaný poskytl soudu detailní vyjádření ve vztahu k jednotlivým případům.

Ve vztahu k případu řidičů D., H. a E. žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že § 21 odst. 2 věty druhé ZoSD nehovoří o povinnosti zajistit, aby evidovaným vozidlem dopravce *neprovozoval taxislužbu jiný dopravce*, ale *neprovozovala taxislužbu jiná osoba*. Dané ustanovení bylo do ZoSD včleněno zákonem č. 102/2013 Sb., kterým bylo reagováno na praxi provozovatelů taxislužby, kteří nutili taxikáře podepisovat bílé dohody o ukončení pracovního poměru, aby dopravci mohli v případě protiprávního jednání prokázat, že určitý řidič již nebyl v době provedené kontroly jejich zaměstnancem. Vedle podmínky uvedené v § 21a odst. 1 písm. b) ZoSD je citované ustanovení vyjádřením nově zakotveného principu svázání dopravce s jeho evidovaným vozidlem. Účelem § 21 odst. 2 věty druhé ZoSD bylo primárně znemožnit dopravcům se vyvinut z jiných správních deliktů poukazem na to, že řidič již pro ně nevykonává práci řidiče.

Žalovaný dále poukazuje na znění § 2 odst. 4 ZoSD. Ustanovení vymezuje pojmy dopravce, tuzemský dopravce a podnikatel v silniční dopravě, aniž by těmto subjektům ukládalo povinnosti. Možnost provozovat silniční dopravu pro cizí potřeby jen na základě koncese je upravena v § 4 ZoSD. Žalovaný poukazuje i na věcnou definici taxislužby v § 2 odst. 9 ZoSD; toto ustanovení neobsahuje definiční znak, že by se o taxislužbu mohlo jednat pouze v případě, kdy ji provozuje dopravce s příslušným živnostenským oprávněním.

Žalovaný rovněž konstatuje, že nelze směšovat pojmy živnostenské oprávnění ve smyslu živnostenského zákona a oprávnění řidiče taxislužby ve smyslu § 21c ZoSD. Absence těchto oprávnění je sankcionována zcela nezávisle a je možný i souběh. V tomto případě je zcela bezpředmětné, zda uvedení řidiči měli oprávnění řidiče taxislužby, řidičská oprávnění či jakákoli jiná oprávnění. Žalobce nebyl sankcionován za absenci jakéhokoli oprávnění, ale za to, že jeho evidovaným vozidlem byla provozována taxislužba, ačkoli se tak nedělo v rámci jeho podnikatelské činnosti na jeho účet a odpovědnost. Rovněž mají jiný obsah pojmy provozování taxislužby a výkon práce řidiče taxislužby. Závěrem žalovaný připomíná, že pokud právní předpisy k určitým činnostem vyžadují příslušná oprávnění, neznamená to, že provozování těchto činností bez příslušného oprávnění by takovou činností z povahy věci nebylo.

Ve vztahu k případu řidiče F. žalovaný uvádí, že se jedná pouze o námitku právního charakteru. Žalovaný ohledně přitěžujících okolností poukazuje na § 36 odst. 2 ZoSD. Otázku, zda porušení zákona, která nejsou samostatně sankcionována, představují přitěžující okolnosti nebo absenci polehčujících okolností, považuje žalovaný spíše za teoretickou bez praktických dopadů. Žalovaný považuje za logičtější a věcně správnější nepresumovat nepoctivá jednání dopravce, který neučiní administrativní úkon, a naopak v případě, kdy se dopravce dalšího společensky nebezpečného jednání dopustí, to považovat za okolnost přitěžující.

Ve vztahu k případu řidiče C. žalovaný uvádí, že kontrolované vozidlo bylo označeno jménem žalobce ze strany střešní svítlny drobným písmem, přičemž takto umístěné obchodní jméno a provedené takto malým písmenem nesplňovalo požadavky ZoSD. O provedené kontrole byla pořízena též fotodokumentace, z níž konkrétní velikost, čitelnost i umístění daného nápisu je patrné. Ohledně velikosti písma žalovaný odkazuje na § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), a § 21 odst. 3 písm. c) ZoSD. Záznam v protokole koresponduje s hodnocením, zda byla splněna zákonná povinnost. Žalovaný dále uvádí, že nepostačí jakékoli označení vozidla taxislužby obchodním jménem žalobce, ale musí se jednat o označení viditelné, čitelné a umožňující se cestujícímu seznámit s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby. Ohledně doporučeného označení na střešní svítlně žalovaný konstatuje, že i takový způsob označení musí odpovídat zákonným požadavkům. Žalobce naproti tomu napsal své obchodní jméno na ústrižek papíru o celkové šířce cca 1 cm tenkým fixem a neuvedl ani své obchodní jméno celé. Ve vztahu k záznamu o přepravě ze dne 6. 4. 2014, č. 00030, žalovaný uvádí, že při kontrole byl záznam předložen, aniž by řidič tvrdil, že se nejedná o záznam o přepravě. Pokud žalobce tvrdí, že se jedná pouze o kopii, žalovaný namítá, že obecně je vlastností kopie, že se shoduje s originálem. Žalovaný poukazuje na § 21 odst. 6 písm. a) ZoSD, podle něhož mají dopravci povinnost záznamy o

přepravě uchovávat po dobu 1 roku od ukončení přepravy. Pokud řidič záznam předložil ke kontrole, byl kontrolní pracovník oprávněn jej zahrnout do předmětu kontroly a posoudit. Správní orgány neuvěřily tvrzení žalobce, že záznam o přepravě, který byl předložen, ve skutečnosti záznamem o přepravě není.

Ve vztahu k případu řidiče V. žalovaný doplňuje, že řidič strpěl provedení kontroly, aniž by spolujezdkyni vznikla újma na zdraví. Řidič okolnosti tvrzené přepravy nesdělil již kontrolnímu pracovníkovi při provedené kontrole a neuvedl je ani v podaném odporu. Žalovaný tak dospěl k závěru, že se nejednalo o nutně prováděnou akutní přepravu v časové tísni. Pokud žalobce provozuje taxislužbu vozidlem, z něhož reálně není možné odmontovat střešní svítilnu, nemůže řidičům umožnit využívat toto vozidlo k soukromým účelům. Žalovaný navíc poukazuje na obecně známou skutečnost, že cesta zpět ze stomatologického zákroku nevyžaduje urychlený převoz. Opačný případ měl žalovaný tvrdit a doložit.

Ve vztahu k případu řidiče E. žalovaný uvádí, že kontrolní protokol je ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu považován za správný ve vztahu ke skutečnostem v něm uvedeným, které je nutné považovat za pravdivé, dokud se neprokáže opak. Umístění obchodního jména žalobce ve velikosti dostatečně viditelné pro cestující by navíc řidiči bránilo ve výhledu v rozporu se zákonem č. 361/2000 Sb. Žalovaný považuje za nezpochybnitelné, že kontrolní pracovník při kontrole označení vozidla jméno žalobce neviděl navzdory povinnosti stanovené § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 ZoSD. Pokud obchodní jméno nenalezl kontrolní pracovník, jehož úkolem bylo při kontrole zjistit skutečný stav věci, pak jej stěží měli možnost nalézt běžní cestující. Není možné povinné označení vozidla taxislužby nahradit označením vozidla logem smluvního partnera žalobce.

Ve vztahu k případu řidiče A. žalovaný poukazuje na to, že žalobce byl sankcionován za to, že záznamy o přepravě nebyly v době kontroly ve vozidle. Samotná existence těchto záznamů a jejich dodatečné předložení proto nemůže kontrolní zjištění zpochybnit. Žalovaný připomíná, že při kontrole byla pořízena fotodokumentace, při níž byly předložené dokumenty vyfotografovány. Pokud by řidič při kontrole předložil i další záznamy, byly by na fotodokumentaci rovněž zachyceny. Uvedení slova *Originál* na fotokopiích záznamů o přepravě pak není povinnou náležitostí záznamu o přepravě ve smyslu § 12 odst. 1 prováděcí vyhlášky. Z hlediska ZoSD se jedná o irelevantní údaj nebo ve smyslu § 21 odst. 3 písm. h) ZoSD ve spojení s § 12 odst. 1 a 2 a § 14 odst. 1 prováděcí vyhlášky o údaj neúčelný a matoucí, neboť stejný výtisk z taxamtru je v některých případech dokladem o zaplacení jízdného a v některých případech záznamem o přepravě. Správní orgány neshledal žádný relevantní důvod, proč neuvěřit kontrolnímu zjištění zaznamenanému v kontrolním protokolu, že řidič kontrolnímu pracovníkovi dva ze záznamů o přepravě nepředložil. Lze vycházet z presumpce správnosti protokolu i ze skutečnosti, že předložené záznamy byly fotografovány a absentující záznamy o přepravě na fotografiích nejsou zachyceny.

Ohledně uložené pokuty žalovaný uvádí, že žalobce žádné námitky k její výši neuplatňuje. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce nenamítá, že by výše pokuty nebyla přiměřená společenské nebezpečnosti zjištěných deliktů, že by se žalovaný dostatečně nevypořádal s hledisky pro stanovení pokuty vymezenými v § 36 odst. 2 ZoSD

a že by nebyla dostatečně odůvodněná nebo individualizovaná. Žalovaný proto odkazuje na napadená rozhodnutí.

Z uvedených důvodů žalovaný trvá na zamítnutí žaloby a na tom, aby soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal náklady.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Dne 24. 2. 2017 proběhlo u zdejšího soudu jednání. Žalobce – ač řádně obeslán – se k jednání bez omluvy nedostavil. Žalovaný setrval na svém návrhu i argumentaci.

Soud během jednání zamítl žalobcovy návrhy na dokazování, které uvedl žalobce v žalobě, protože obsah spisu byl dostatečným podkladem pro posouzení skutkového stavu a další důkazy by byly nadbytečné. Ohledně jednotlivých důkazů soud uvádí následující:

- doporučení Ministerstva dopravy ze dne 21. 3. 2013 je založeno ve správním spise, ze kterého soud vycházel;
- výslech řidiče C. by byl nadbytečný, protože v daném případě nešlo o prokazování skutkového stavu, ale o vyložení právní otázky - jaké náležitosti musí mít záznam o přepravě;
- výslech řidiče V. a jeho přítelkyně považoval soud za nadbytečný, protože z okolností případu a chování řidiče během kontroly vyplynulo, že nebyly při cestě autem od zubaře naplněny podmínky krajní nouze;
- výslech řidiče E. považoval soud za nadbytečný, protože ostatní důkazní prostředky ve vzájemném kontextu protiprávní jednání spolehlivě prokázaly;
- důkazy ohledáním vozidel by nemohly mít žádný efekt, protože soud posuzuje věc ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nikoli k době pozdější; takové důkazy nyní prováděné by stěží mohly dokumentovat stav, který tu byl cca před půldruhým rokem.

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu je posouzení jednotlivých výše popsaných případů, tedy zda došlo k porušení příslušných ustanovení ZoSD a tedy naplnění skutkových podstat tomu odpovídajících správních deliktů.

Soud před přezkumem jednotlivých případů identifikoval v žalobních bodech spornou otázku ohledně důkazní síly kontrolních protokolů, která má význam pro více případů. Zatímco správní orgány v mnoha případech odkazují na *presumpci správnosti kontrolního protokolu*, žalobce uvádí, že kontrolní protokoly nemohly být jedinými podklady správních rozhodnutí.

Postup správních orgánů při kontrolní činnosti upravuje zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), který nahradil zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. Ačkoli kontrolní řád obsahuje dílčí odlišnosti, povaha kontrolní činnosti a jejích výstupů zůstala do značné míry nezměněna. Je proto možné vycházet i ze starší judikatury. Ačkoli výsledky kontroly mohou být jedním z podkladů rozhodnutí, nemohou nahradit dokazování v rámci správního řízení a správní orgán musí zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45). Pokud by správní orgán vycházel pouze ze závěrů kontroly, aniž by se vypořádal s důkazními návrhy účastníka řízení, které mají interpretovat nebo vyvrátit kontrolní zjištění, bylo by jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz)

Komentářová literatura pak k povaze protokolu vydaného na základě kontrolního řádu výslovně uvádí, že „[p]rotokol o kontrole by se také neměl pokládat za ‚standardní‘ veřejnou listinu, alespoň tedy ne veřejnou listinu s důsledky podle § 53 odst. 3 správního řádu, tzn. že by, není-li dokázán opak, potvrzoval pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno, neboť tím by se důkazní břemeno (v rozporu s § 50 odst. 3 větou druhou správního řádu a v případě řízení o správních deliktech i v rozporu se zásadou presumpce neviny) přesouvalo ze správního orgánu na účastníka řízení. V případě správního řízení navazujícího na kontrolu není podkladem pro vydání rozhodnutí v tomto navazujícím řízení protokol jako veřejné listina podle § 53 odst. 3 správního řádu, ale skutečnosti zjištěné při kontrole, a to skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu)“ (Vedral, J. Kontrolní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2015. s. 138).

Soud uvedené shrnuje, že kontrolní protokol zachycuje ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu skutečnosti, které jsou správnímu orgánu známy z jeho úřední činnosti. Kontrolní protokol není ale veřejnou listinou a není nadán *presumpcí správnosti*, a proto ve skutkově sporných případech musí být doplněn dalšími důkazními prostředky. V nyní posuzovaném případě tak žalovaný vycházel z chybného závěru, že kontrolní protokol je v obecné rovině sám o sobě dostatečným podkladem, a to i v situacích, kdy žalobce zjištěný skutkový stav rozporoval. Soud se proto v kontextu vybraných případů, v nichž žalobce rozporoval zjištěný skutkový stav, musel zaměřit i na otázku, nakolik byl skutkový stav zjištěn jinými důkazními prostředky vedle záznamů v kontrolních protokolech. Jak vyplývá z níže uvedeného, soud shledal, že ve všech sankcionovaných případech správní orgány vycházely ze skutkového stavu zjištěného v souladu s § 3 správního řádu, tedy zjištěného dostatečně.

1. Případ D., H. a E.

Hlavním argumentem žalobce v daném případě je právní názor, že je zcela nepřipustné tvrdit, že provozováním taxislužby ve smyslu skutkové podstaty správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. l) ZoSD se rozumí i výkon práce řidiče taxislužby bez oprávnění. Jinými slovy, žalobce namítá, že taxislužbu může provozovat pouze dopravce na základě koncese.

Podle § 2 odst. 9 ZoSD „[t]axislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.“

Podle § 4 ZoSD „[p]rovozovat silniční dopravu pro cizí potřeby lze jen na základě koncese, nestanoví-li tento zákon jinak“.

Podle § 21 odst. 2 ZoSD „[d]opravce při provozování taxislužby nesmí použít vozidlo taxislužby, které pro něj není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Dopravce je povinen zajistit, aby vozidlem taxislužby, které je pro něj zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba“.

Podle § 35 odst. 2 písm. l) ZoSD „[d]opravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 2 nezajistí, aby vozidlem taxislužby, které je pro něj zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, neprovozovala taxislužbu jiná osoba“.

Soud shledal výklad citovaných ustanovení zastávaný žalobcem za zcela účelový bez vztahu ke smyslu ZoSD. Soud poukazuje na skutečnost, že *taxislužba* je v § 2 odst. 9 ZoSD definována znaky faktické činnosti jako určitý typ osobní dopravy. *Taxislužbu* tak provozuje kdokoli, kdo naplňuje znaky daného ustanovení. Pokud žalobce poukazuje na souvislost mezi § 2 odst. 4 a 9, soud konstatuje, že zde žádná výslovně není. Ustanovení § 2 ZoSD obsahuje výklad základních pojmů zákona, které jsou provázány s dalšími ustanoveními. Druhá věc je, že *taxislužbu* je možné provozovat dle § 4 ZoSD jen na základě koncese. Zjednodušeně řečeno, ZoSD rozlišuje mezi taxislužbou provozovanou v souladu s právem (na základě koncese a při splnění dalších podmínek) a taxislužbou provozovanou protiprávně, která je předmětem správního trestání.

Ustanovení § 21 odst. 2 věty druhé ZoSD se vztahuje na všechny osoby, což vyplývá přímo z jeho dikce, nikoli pouze na jiné dopravce. Žalobce nepopírá, že umožnil provozovat svými vozidly taxislužbu řidiči, kteří podle výpisu z živnostenského rejstříku nebyli dopravci a jimž ani nebyla udělena koncese k provozování taxislužby. Tím ale právě nechal svými vozidly, která byla evidována k provozu taxislužby, provozovat *taxislužbu* jiné osoby, za což byl sankcionován. Námitka není důvodná.

2. Případ F.

Žalobce uvádí, že pokud řidič porušil § 21 odst. 1 písm. a) ZoSD, nebylo možné přihlížet k dalším pochybením, protože jsou už všechna zahrnuta ve správním deliktu dle § 35 odst. 2 písm. w) ZoSD.

Podle § 21 odst. 1 písm. a) ZoSD „[d]opravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo taxislužby“)“.

Podle § 35 odst. 2 písm. w) ZoSD „[d]opravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujícího“.

Soud konstatuje, že sporným zde není vytčený správní delikt, ale hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností. Základní princip při hodnocení okolností správního deliktu spočívá v tom, že s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání nelze přihlídnout okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, č. 1728/2008 Sb. NSS). V daném případě tvoří skutkovou podstatu správního deliktu pouze skutečnost, že dopravce provozuje taxislužbu v rozporu s § 21 odst. 1 vozidlem, které není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby ani není vozidlem cestujícího.

Správní orgány shledaly správní delikt v tom, že kontrolované vozidlo taxislužby bylo do evidence vozidel taxislužby zapsáno dne 14. 3. 2014, tedy v den kontroly, ale až po jejím provedení. Vozidlo také nebylo označeno obchodním jménem dopravce, nebylo vybaveno aktuálním výpisem z evidence vozidel taxislužby, nebylo vybaveno dvěma záznamy o přepravě a taxametr nebyl řádně ověřen Českým metrologickým institutem.

Soud předně konstatuje, že správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. w) ZoSD se týká prosté evidence vozidla taxislužby bez toho, aby jeho skutková podstata obsahovala další znaky. Okolnosti každého případu tak mohou hodnocení závažnosti správního deliktu dále modifikovat. Soud dále uvádí, že mimo některé všeobecně akceptované polehčující a přitěžující okolnosti netvoří tyto okolnosti uzavřený výčet; spíše jsou otevřenou pomůckou pro individuální hodnocení toho kterého případu. Soud také podotýká, že zpravidla nelze spatřovat polehčující okolnost v prostém splnění zákonné povinnosti, protože vyhovění zákonným požadavkům není dobrou vůlí adresáta právní normy ale jeho povinností. Rovněž porušení více zákonných povinností může být přitěžující okolností, pokud toto porušení není již znakem skutkové podstaty příslušného správního deliktu.

Pokud žalobce v nyní posuzovaném případě neevidoval vozidlo, kterým poskytoval taxislužbu, nepochybně naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. w) ZoSD. Pokud přitom porušil i výše uvedené zákonné povinnosti, může se jednat o přitěžující okolnosti, protože nejsou součástí popsané skutkové podstaty. Soud nepovažuje za polehčující okolnost, pokud žalobce nechal auto zapsat bezprostředně po kontrole, protože tak učinil až v důsledku provedené kontroly. Námitka proto není důvodná.

3. Případ C.

Žalobce v tomto případě namítá, že kontrolované vozidlo bylo viditelně a čitelně označeno obchodní firmou dopravce, přičemž rozporuje kontrolní protokoly. Dále uvádí, že nemohlo dojít k porušení zákona, pokud řidič při kontrole předložil záznam o přepravě ze dne 6. 4. 2014, č. 30, který sice neměl požadované náležitosti, ale tento doklad nebyl

řidič povinen mít u sebe. Žalobce uvádí, že se v případě předloženého záznamu jednalo o kopii, přičemž originál se všemi náležitostmi měl u sebe už žalobce.

Podle § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 ZoSD „[d]opravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby“.

Podle § 21 odst. 3 písm. h) ZoSD „[d]opravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby ihned po ukončení přepravy pořídil jako výstup z tiskárny taxamtru záznam o přepravě“.

Podle § 12 odst. 1 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě (dále jen „VoSD“), Záznam o přepravě obsahuje a) pořadové číslo záznamu o přepravě, b) typ a výrobní číslo taxamtru, c) výrobní číslo paměťové jednotky taxamtru, d) jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě obchodní firmu nebo název, a identifikační číslo osoby dopravce, e) státní poznávací značku vozidla taxislužby, f) datum přepravy, g) čas zahájení a čas ukončení přepravy, h) výchozí a cílové místo přepravy, i) počet kilometrů ujetých při přepravě, j) číslo použité sazby včetně všech dílčích položek, z nichž je sazba složena, k) cenu za poskytnutou přepravu, l) jméno, popřípadě jména, a příjmení řidiče a m) podpis řidiče. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení Doklad o zaplacení jízdného obsahuje náležitosti podle odstavce 1. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení Údaje podle odstavce 1 písm. h), pokud nebyly vytištěny tiskárnou taxamtru, doplní řidič na záznam o přepravě a doklad o zaplacení jízdného ručně.

Soud poukazuje na skutečnost, že vedle kontrolního protokolu ze dne 8. 4. 2014, č. T/20140408/1/Fk, je součástí spisového materiálu i podrobná fotodokumentace, kterou soud shledal vedle protokolu za důkazní prostředek, který dostatečně ozřejmil skutkový stav. Z fotodokumentace soud zjistil, že obchodní firma žalobce zaznamenaná fixem na malém ústřížku papíru byla nalepena izolepou na boční straně žluté svítilny TAXI na straně vstupu na místo řidiče. Vzhledem k dikci § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 ZoSD neshledal soud takový způsob označení za dostatečný. Předně vozidlo nebylo označeno obchodní firmou dopravce, která zní „Taxipanthor s. r. o.“, ale pouze slovem „TAXIPANTHER“. Ohledně čitelnosti soud uvádí, že nápis byl na malém papírku, přičemž byl rozpítný a písmo s podkladem bylo jen v malém kontrastu. Ohledně viditelnosti soud poukazuje na skutečnost, že lístek byl umístěn pouze na levé straně svítilny u řidiče. Nehledě na jeho nevhodný charakter by se tak ani zákazníci, pokud by se domlouvali a nastupovali ze strany spolujezdce, nemohli s ním jednoduše seznámit. Vzhledem k tomu, že účelem daného ustanovení je ochrana spotřebitele, soud shledal za správné, že správní orgány se nespokojily s takovým označením vozidla taxislužby.

Co se týče předloženého záznamu, soud předně uvádí, že § 21 odst. 3 písm. h) ZoSD ve spojení s § 12 odst. 1 VoSD nepřipouští existenci záznamu o přepravě, který by neobsahoval veškeré požadované náležitosti. Soud souhlasí, že povinností řidiče nebylo mít

u sebe záznam o přepravě ze dne 6. 4. 2014, č. 30, a nebylo ani jeho povinností jej kontrolujícím osobám předkládat. Pokud jej řidič ale kontrolujícím osobám dobrovolně předložil, přirozeně se nabízelo, aby i u něj zkontrolovaly, zda obsahuje všechny náležitosti ve smyslu citovaných ustanovení. Pokud chybělo uvedení trasy a podpis řidiče, jednalo se o zjevné porušení povinností řidiče.

Soud se dále ztotožňuje s žalovaným, že definičním znakem pojmu kopie je, že se shoduje obsahově s originálem. Soud proto nepovažuje za věrohodné tvrzení, že řidič měl u sebe kopii originálu bez zákonných náležitostí a dopravce originál se všemi náležitostmi. Jelikož veškeré záznamy o přepravě není složité dodatečně pořídit, je nejvýznamnější chvílí pro zjištění skutkového stavu právě okamžik kontroly. Soud nevylučuje, že v některých případech i dodatečně uplatněné dokumenty mohou mít význam, ale zpravidla mohou být už zatíženy pochybnostmi, zda nebyly uplatněny účelově. Soud se proto přiklonil k závěru, že předložený záznam bylo nutné zhodnotit s ohledem na standardní požadavky uvedené v citovaných předpisech. Jelikož z pořízené fotodokumentace vyplývá, že záznam o přepravě nesplňoval zákonné požadavky, jednalo se o porušení zákonné povinnosti. Nadto soud poukazuje na skutečnost, žalobce neprokázal, že by kdy vůbec originál předmětného záznamu doložil.

Soud závěrem konstatuje, že v daném případě nebyl porušen zákaz sebeobviňování. Řidič nebyl nucen k tomu, aby uvedený záznam předložil, což ani žalobce nenamítá. Pokud tak řidič učinil, tedy se dobrovolně podřídil kontrole v rozsahu větším než nezbytném, nic nebránilo tomu, aby nesl následky zjištěných pochybení.

4. Případ V.

Žalobce v daném případě nerozporuje spáchání vytčeného skutku. Poukazuje však na okolnost vylučující protiprávnost (krajní nouzi), která byla dána z toho důvodu, že řidič vezl k akutnímu stomatologickému zákroku svoji přítelkyni a s ohledem na způsob upevnění střešní svítilny ji v takové situaci nemohl bezproblémově odepnout.

Podle § 2 odst. 2 b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, „[p]řestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejný závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak“. Jelikož jiné správní delikty neměly do přijetí zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, vlastní obecnou úpravu, analogicky se dá vycházet z okolností vylučujících protiprávnost uvedených v zákoně o přestupcích.

Soud z kontrolního protokolu ze dne 4. 6. 2014, č. T/20140604/2/Fk, shledal, že řidič vezl v době kontroly soukromě svoji přítelkyni, přičemž dle § 21 odst. 6 písm. b) ZoSD nezajistil, aby vozidlo nebylo označeno svítilnou TAXI. Protokol přitom bližší vysvětlení k této skutečnosti neobsahuje. V odvolání žalobce uvedl, že „[j]ak je přitom uvedeno v protokolu o provedené kontrole, řidič vezl vozidlem svou přítelkyni od zubního lékaře, u něhož tato musela podstoupit akutní zákrok. S ohledem na nutnost rychlého převozu přítelkyně řidiče k lékaři, nemohl řidič odstraněním svítilny ztrácet čas“. Teprve v žalobě

žalobce uvádí, že podmínky krajní nouze byly dány i při cestě zpět, k čemuž navrhoval důkaz svědeckou výpovědí řidiče a jeho přítelkyně.

Soud z okolností případu shledal, že správní orgány dospěly ke správnému závěru, že podmínky krajní nouze splněny nebyly a že výslech svědků by byl nadbytečný. Soud předně uvádí, že stomatologické zákroky zpravidla nejsou natolik akutní, aby byly splněny podmínky krajní nouze při cestě vozidlem k zubnímu lékaři. I kdyby taková situace ale nastala, řidič se vracel s přítelkyní již od zubaře. Ačkoli žalobce tvrdí, že podmínky krajní nouze byly splněny i při zpáteční cestě, neuvádí žádné bližší vysvětlení. Bez konkrétních tvrzení je proto jen málo pravděpodobné, že by i při cestě od zubaře byly dány podmínky krajní nouze. K tomu přistupuje navíc skutečnost, že řidič zjevně okolnosti svého protiprávního jednání při kontrole nevysvětlil, pročez protokol o kontrole neobsahuje v tomto směru žádnou zmínku. Navíc žalobce nepodal proti kontrolnímu protokolu námitky a poprvé až v odvolání se odvolal na krajní nouzi. Ze všech uvedených důvodů soud neshledal tvrzení žalobce věrohodnými. Námitka proto není důvodná.

5. Případ E.

Žalobce v daném případě namítá, že řidič vytčený správní delikt nespáchal a že ve správním spise pro to není žádný důkaz. Žalobce tvrdí, že označení dopravce bylo umístěno na předním skle. Kontrolní zjištění v protokolu nezbavuje správní orgány povinnosti tvrzenou skutečnost prokázat. Fotografie ve správním spisu pak nejsou způsobilé sloužit jako důkaz o tom, že by vozidlo nebylo údají o osobě žalobce označeno. Z fotografií je nadto zřetelně vidět označení smluvního partnera žalobce – společnosti AAA radiotaxi s. r. o.

Soud předně poukazuje na protokol ze dne 6. 7. 2014, č. j. T/20140706/1/Sm, v němž je zaznamenána skutečnost, že vozidlo nebylo označeno obchodní firmou dopravce. Z protokolu přitom vyplývá, že kontrole byl mimo kontrolující osoby přítomen i strážník městské policie. Soud dále přezkoumal doloženou fotodokumentaci. Ačkoli fotografie předního skla není příliš kvalitní, označení dopravce (alespoň jeho obrys) by bylo viditelné i za snížené viditelnosti. Fotografie však ani náznaky označení neobsahuje. Protokol tak není v rozporu s dokumentací.

Žalobce dále v odvolání i žalobě odkazuje na označení vozidla firmou smluvního partnera žalobce – společnosti AAA radiotaxi s. r. o., přičemž toto označení považuje za dostačující, protože je možné na jeho základě řidiče i dopravce identifikovat. Soud v kontextu předchozích zjištění a § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 ZoSD neshledal takové označení za dostatečné. Pokud by bylo vozidlo označeno v souladu s požadavky ZoSD, bylo by zbytečné odkazovat na jiné doplňkové označení. Žalobce tak ale činí, aby snížil závažnost primárního pochybení – absenci požadovaného označení svou obchodní firmou. Jelikož účelem označení vozidla obchodní firmou žalobce je ale ochrana spotřebitele, nelze se spokojit s označením vozidla firmou smluvního partnera dopravce. Takové označení nenaplní dle zákona a může být pro běžného zákazníka i matoucí, respektive může ztěžovat případnou reklamaci. Zákazník si nemusí být jistý, s jakým subjektem vlastně jedná. Zároveň není důvod, aby zákazník musel případné reklamace uplatňovat složitě přes

prostředníka (smluvního partnera žalobce), pokud by mohl kontaktovat žalobce sám. Námitka proto není důvodná.

6. Příklad A.

Žalobce v daném případě namítá, že veškeré stvrzenky byly během kontroly kontrolujícím osobám řidičem předloženy, a proto je protokol nesprávný.

Soud předem uvádí, že dle § 21 odst. 3 písm. d) bod 3 ZoSD bylo povinností žalobce zajistit, aby vozidlo bylo vybaveno všemi záznamy o přepravě z daného dne. Pokud by záznamy ve vozidle nebyly, byla by naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. n) ZoSD, přičemž by dodatečné zaslání záznamů již ztrácelo na významu. Soud dále poukazuje na skutečnost, že vedle protokolu ze dne 25. 7. 2014, č. T/20140725/1./Ne, v němž bylo zaznamenáno vytčené pochybení, jsou součástí spisu i fotografie, na kterých jsou jednotlivé záznamy vyfoceny. Soudu se jeví nepravděpodobné, že by správní orgán pochybil v kontrolních zjištěních hned dvakrát, tedy jak v písemném záznamu v kontrolním protokolu, tak při vytváření fotodokumentace. Součástí fotodokumentace jsou fotografie všech předložených listin. Pokud by řidič předložil kontrolujícím osobám všechny záznamy, není jasné, proč by vyfotily toliko dva z nich. Ačkoli samotný protokol by mohl budit pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, ve spojení s fotodokumentací má soud zjištěný skutkový stav za náležitě doložený. Námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud dále nepřistoupil dle § 78 odst. 2 s. ř. s. k moderaci uložené pokuty, jak navrhl žalobce. Smyslem moderační pravomoci soudu není hledání ideální výše sankce ale pouhá korekce v případech, kdy by sankce neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS). Za jiné správní delikty v § 35 odst. 1 ZoSD je možné dopravci uložit pokutu až do výše 100 000 Kč a za jiné správní delikty v § 35 odst. 2 ZoSD až do výše 500 000 Kč. Ve smyslu absorpční zásady tak žalobci hrozila pokuta s horní hranicí sazby 500 000 Kč. Pokud správní orgány uložily žalobci pokutu v konečné výši 43 000 Kč, nelze ji vzhledem k závažnosti a počtu jednotlivých deliktů považovat za jakkoli nepřiměřenou. Nadto žalobce ani neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by soud měl jeho návrhu na moderaci vyhovět.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných

činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.